

normale Kapitelstakst før Krigen vilde medføre, kunde der maaske være noget, der talte for en saadan Foranstaltning, men man har valgt en Kapitelstakst, som er 4 Kr. eller der omkring under den Kapitelstakst, som var normal, før Krigen udbrød. Vi havde den Gang derovre en normal Kapitelstakst paa godt 14 Kr., og nu skal der afløses efter 10 Kr. 35 Ør. Jeg vil meget anbefale, at man under Udvalgsbehandlingen tager det Spørgsmaal op til alvorlig Overvejelse, om der ikke er Grund til at inddrage de milde Stiftelser under Bestemmelsen i § 7. Der er dem iblandt dem, der allerede har maattet henvende sig til Justitsministeriet om Hjælp. Jeg ved en Stiftelse, som har haft Underskud sidste Aar og bedt Justitsministeren om Hjælp og ogsaa faaet Løfte om Hjælp. Naar man i denne Lov berører disse Stiftelser store Indtægter, tror jeg, man maa sige, at de trænger til fuld Erstatning fuldt saavel som Embedsmændene.

Medens jeg har Ordet, vil jeg tillade mig med Hensyn til et Par andre Paragraffer at rette en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister. Dette Lovforslag er, som det er sagt af adskillige ærede Talere, fremlagt, fordi der er adskillige Tvivl og Inkonsekvenser i den nugældende Lov, og enten man er stemt for Loven eller ikke, skal man af Hensyn til Rigsdagens Værdighed sørge for, at der ikke i den nye Lov kommer Inkonsekvenser eller Tvivl frem, men som Lovforslaget foreligger, kan jeg ikke se andet end, at der, som det ogsaa er paapeget tidligere, vil fremkomme Tvivlsspørgsmaal og Inkonsekvenser. Jeg vil nævne nogle, som de ærede Medlemmer, der hidtil har talt, ikke har nævnt, og jeg vil henstille dem til Udvalgets Overvejelse.

Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister. Der blev ganske vist i Folketinget rettet et lignende Spørgsmaal til den højtærede Minister, og den højtærede Minister udtalte, at han ikke mente, den Sag faldt ind under Loven. Jeg er ikke enig med den højtærede Landbrugsminister heri, og jeg synes, at hvis den højtærede Minister havde Ret, maatte der udkræves en nøjere Udformning af Loven for de Tilfælde, hvor der foreligger Kontrakter af den Art, jeg nu skal omtale. Jeg er i Besiddelse af to Kontrakter. Efter den ene er der fastsat en bestemt Købesum, 10 000 Kr., for Ejendommen, og af disse 10 000 Kr. skal erlægges straks et Beløb af 5 000 Kr., og

Resten, staar der, 5 000 Kr., „omskrives til en Canon eller en aarlig Afgift af 25 Tdr.“. Saa siges der længere nede i Kontrakten: „Skulde nogen Sinde ved Lovbud Afløsning paabydes af den aarlige Afgift, da maa saadant selvfølgelig ikke ske ved Udbetaling af mindre end den fulde Del af den oprindelige Købesum, som er omskrevet til Canon, nemlig med 5 000 Kr.“. Der er altsaa her et udtrykkeligt skriftligt Kontraktforhold, hvorefter det ikke er fastsat, at der skal svares 5 000 Kr. og derefter en aarlig Agift, men er fastsat en bestemt samlet Købesum, af hvilken en Del, maaske fordi Køberen ikke har kunnet skaffe Penge, er omsat til et aarligt Beløb med det udtrykkelige Forbehold om, at hvis der kommer Lovbud om Afløsning, skal det oprindelige Beløb betales fuldt. Jeg synes ikke, at Lovforslaget, som det foreligger, kan fortolkes saaledes, at Afløsning kan finde Sted efter den lave Kapitelstakst. Jeg vil sige, at de Herrer, der taler Ydernes Interesser, vil ikke staa sig ved den Fortolkning. Der er adskillige af disse Kontrakter, som er absolut i Disfavør for Nyderne. Jeg har to Kontrakter, af hvilke den ene er til Fordel for Nyderen, den anden for Yderen. I det ene Tilfælde skulde vedkommende, som sagt, efter Kontrakten betale 5 000 Kr. Skulde han betale efter Afløsningsafgiften, vilde han komme til at betale 6 500 Kr., altsaa 1 500 Kr. mere end efter Kontrakten. I det andet Tilfælde skal han betale 7 000 Kr., men hvis Afløsningen skal regnes ud efter den omskrevne Kapitelstakst, skal han kun betale 6 000 Kr. I dette Tilfælde vil altsaa Yderen komme til at betale mindre. Jeg synes, at dette Spørgsmaal under alle Omstændigheder maa klares. Jeg mener, at det bør staa klart i Loven, om et saadant Forhold skal falde ind under Loven, eller om de paagældende virkelig skal betale den Sum, som staar i Kontrakten, og ikke betale efter den i Loven fastsatte Afgift.

Saa er der en Bestemmelse i § 2, der, saa vidt jeg erindrer, er fremdraget af Venstres Ordfører (Dalsgaard) før. Den angaar den Rekognition ved Ejerskitte, som udredes i Korn eller andre Varer. Den skal fra 20. Marts at regne udredes efter de i § 1 fastsatte Regler. Efter den gamle Lov skulde det være fra 1. Januar. Der gav man altsaa Loven tilbagevirkende Kraft; nu har man sat den 20. Marts. Venstres Ordfører havde ikke i Motiverne kunnet finde nogen Grund til, at denne